

nævnt, al mulig Grund til at tage velvilligt paa Sagen, men der er ogsaa Grund til at overveje den nærmere i et Udvalg. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Jensen (Aale): Det er ikke saa sjældent, at man ude i Befolkningen hører den Udtalelse, at Staten ikke skal stikke sin Næse i alting. Dermed menes selvfølgelig Rigsdagen: Rigsdagen skal ikke stikke sin Næse i alting, vi faar alt for mange Løve og træffer alt for mange Foranstaltninger. Det er der mange, der mener er af det onde. Dette er noget, man hører ikke saa sjældent, og denne Udtalelse fremkommer ikke mindst fra den højtærede Landbrugsministers Meningsfæller. Derfor kan jeg kun give den højtærede Landbrugsminister en Kompliment, fordi han finder, at der er adskillige Omraader, paa hvilke vi ikke før har lovgivet, hvor der trænges til noget saadant. Der er en anden Udtalelse, som man ogsaa hører ret ofte, og det er den, at det nytter ikke med Tvang. Hvis jeg ikke tager fejl, brugte Ministeren selv disse Ord, da han fremsatte Lovforslaget. Men uden Tvang eksisterer der ingen Frihed; der skal visse Tvangsforanstaltninger til, for at Friheden kan blive det, som den bør og skal være; det kan ogsaa komme til at gælde paa de Omraader, der her er Tale om. Hvorfor fremsættes nu dette Lovforslag? Det fremsættes naturligvis ud fra den fornuftige Betragtning, at det gælder om, at Landbruget kommer til at yde det mest mulige, og for at det kan ske, maa man selvfølgelig bekæmpe alt, hvad der skader Landbruget. Der er jo mange Ting, som kan siges at skade Landbruget, bl. a. det, der her er Tale om: Plantesygdomme og Skadedyr. Der kan ogsaa være andre Ting, f. Eks. Ukrudt, Bekæmpelsen af Ukrudt kan være lige saa nødvendig som Bekæmpelsen af Plantesygdomme. Jeg husker, at en af mine Partifæller i det andet Ting ved Finanslovbehandlingen i sin Tid fremsatte den Tanke, at man skulde gøre et større Arbejde fra Rigsdagens Side med Hensyn til Ukrudtets Bekæmpelse. Han blev den Gang gjort til Genstand for stor Munterhed baade i Folketinget og i visse Blade omkring i Landet. Det var noget, han ingen Forstand havde paa, blev der sagt. Landbrugerne stod op imod ham og forklarede, at han ingen Forstand havde derpaa, og at her var et Felt, hvor Staten ikke skulde gribe ind, men hvor den private Interesse og det private Initiativ selv skulde klare det, som skulde klares. Det gaar imidlertid her,

som det gaar i saa mange andre Forhold: efterhaanden opdager man, at de Tanker, der fremkommer nu og da, ikke altid er saa meningsløse, som man maaske paa Forhaand er tilbøjelig til at finde. Derfor kan jeg ikke andet end komplimentere den højtærede Landbrugsminister, fordi han her har fundet et Felt, hvor han mener der bør tages fat, og Konsekvensen maa naturligvis blive, at naar man finder, vi har for mange for Planterne skadelige Dyr og Sygdomme, maa man ogsaa finde en Maade at bekæmpe dem paa. Det gælder imidlertid i lige saa høj Grad om at bekæmpe Ukrudt. Der er mange Slags Ukrudt, som kommer, uden at man kan forhindre det; det kan flytte sig over Markskellene. Derfor maa man se at finde ud af at bekæmpe det, selv om der — hvad jeg indrømmer kan være Tilfældet — i visse Maader bliver Tale om Indgreb i private Rettigheder, som jeg ved den højtærede Minister skatter højt. Man maa jo dog varetage sine egne Interesser saaledes, at Naboen ikke generes, naar der ikke er Grund dertil.

Jeg vil sige til den højtærede Landbrugsminister, at han ligesom i visse andre Tilfælde, hvor der er kommet et fornuftigt Forslag fra Ministeren — det er jo sket enkelte Gange, at der er kommet et fornuftigt Forslag fra Landbrugsministeren, med Hensyn til hvilket han har faaet varmere Støtte fra det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, end fra sit eget Parti; hvorvidt det vil være Tilfældet her, skal jeg ikke kunne sige —, at han kan regne med en loyal og god Støtte fra Socialdemokraterne til at faa Lovforslaget gennemført. Der er ganske vist noget i Lovforslaget, som jeg ikke er saa helt tilfreds med; det er noget, som jeg ved, den højtærede Landbrugsminister har været ude efter før — ganske vist ikke overfor sig selv eller overfor sine Kolleger i Ministeriet —, nemlig naar der alt for ofte har staaet i Lovforslagene, at den eller den Minister bemyndiges til o. s. v. Lovforslaget begynder ogsaa her med, at Landbrugsministeren bemyndiges til o. s. v. Det er imidlertid nødvendigt, thi her staaer vi ikke overfor noget, som vi ved hvad er, vi er inde paa at lovgive om noget, som vi tænker maaske vil komme, men vi ved ikke, hvad det er, der vil komme, og da vi ikke ved det, kan vi ikke sige, hvad der skal gøres derimod. Derfor kan der naturligvis være nogen Mening i, at der i dette Tilfælde staaer Landbrugsministeren bemyndiges til at træffe de Foranstaltninger, som der kan være Tale om. Men nu er vi jo ingeniunde sikre paa altid at have en